

סדר מועד | מסכת פסחים ע"ה - ב"ד
 פרשת משפטים | כ"ה בשבט - א' באדר (13-7 לבבואר)

דף ע"ח: זריקת הדם על המזבח

כאשר אדם מביא קורבן לבית המקדש, שוחטים את הקורבן, וחלק מהדם שלו זורקים על המזבח. אחר כך נוטלים את האמורים ומקטירים אותם על המזבח. האמורים הם חלקים מהקורבן שמקריבים על המזבח. **זריקת הדם על המזבח, היא החלק העיקרי והחשוב של הקרבת קורבן. כשזורקים את הדם על המזבח, מתרחשים שלושה דברים:**

- א. בעל הקורבן קים את המצוה שלו. למשל, מי שחייב להביא קורבן שלמים, לא נחשב שקים את המצוה, עד שזרקו את הדם.
- ב. אחרי זריקת הדם מותר להקריב על המזבח את האמורים. עד שזורקים את הדם, אסור להקריבם.
- ג. מותר לאכול מבשר הקורבן.

דף ע"ט: מנחת נסכים

התורה מצוה, שכל המביא קורבן עולה או קורבן שלמים, יביא גם **"מנחת נסכים"**. מהי **"מנחת נסכים"**? הנסכים הם סולת בלולה (מעורבת) בשמן. את המנחה מקטירים (שורפים) על המזבח. בנסכים מביאים גם יין, אותו מנסכים (יוצקים, שופכים) ל"שתין". השתין הוא כלי דומה למשפך שהיה במזבח, ולתוכו יצקו את היין.

כך אנו אומרים בתפילה בראש חודש, ובחגים בתפילת מוסף: **"ומנחתם ונסכיהם כמדבר: שלשה עשרונים לפר, ושני עשרונים לאיל, ועשרון לכבש"** - עם קורבן פר מביאים כמות גדולה של נסכים - שלושה עשרונים. עם קורבן איל מביאים כמות בינונית - שני עשרונים. עם קורבן כבש מביאים כמות קטנה - עשרון אחד.

דף פ': הקרבת קורבן פסח בטומאה

אדם טמא אינו רשאי להקריב קורבן פסח בערב פסח. אבל, אם רוב עם ישראל נטמאו ממת, מקריבים את קורבן הפסח בטומאה. כל עם ישראל עולים לירושלים בערב פסח, והנה, קרה שאנשים רבים נהיו טמאים, למשל, הרבה אנשים הלכו לבית הקברות. מה עושים? סופרים כמה טמאים יש וכמה טהורים יש. אם יש יותר טמאים מטהורים, הכל רשאים להקריב את קורבן הפסח בערב הפסח, גם הטמאים, כי כאשר רוב העם טמא, מותר להקריב קורבן פסח בטומאה.

דף פ"א: טומאת התהום

פעם ארע שיהודי בשם אבשלום הקריב קורבן פסח בבית המקדש. הוא אכל את הקורבן, והנה, פתאום בא אליו חבר שלו ואומר לו: "אל תיגע באף אחד, אתה טמא!". שאל אבשלום: "אני טמא? הן כלל לא הייתי בבית הקברות". ענה החבר: "נכון, אבל עכשיו התברר, שבשביל שליד הבית שלך יש קבר מתחת לאדמה. אתה הלכת היום בשביל הזה ולכן נטמאת".

הלך אבשלום אל הרב ושאלו: "מה דינו של קורבן הפסח שהקרבתי?". ענה לו הרב: "באמת טמא שהקריב קורבן - הקורבן פסול, אבל הקורבן שלך - כשר, כי אתה נטמאת מ"טומאת התהום". טומאה כזאת שאיש אינו יודע עליה, נקראת "תהום", כי היא כמו "תהום" שאי אפשר לראות אותה. **בטומאת תהום יש דין מיוחד, שציץ הזהב של הכהן הגדול גורם שהקורבן נחשב כשר.**

מן התלמוד

סדר מועד.
 מסכת פסחים, דף ע"ה

"תנו רבנן: הרי שהיו ישראל טמאין וכהנים וכלי שרת טהורין, או שהיו ישראל טהורין וכהנים וכלי שרת טמאין, ואפילו ישראל וכהנים טהורין וכלי שרת טמאין - יעשו בטומאה, שאין קרבן ציבור הלזק"

בהדיא - בפירוש
 מסאבא - טמא

הסבר: אם כל עם ישראל טמא, או כל הכהנים טמאים, או כל כלי השרת טמאים - מותר להקריב את קורבן הפסח בטומאה, כי טומאה הותרה בציבור.

★ | מן ההסטוריה

הקמת הגדודים העבריים

במהלך מלחמת העולם הראשונה, התעוררה יוזמה להקים גדודים עבריים בהם ישרתו יהודים במסגרת הצבא הבריטי. הכוונה הייתה שבכך ירכשו היהודים הכשרה צבאית, ויהיה בסיס לדרישתם להקים בית לאומי בארץ ישראל, לאחר שסייעו לכבוש אותה מידי הטורקים. את הרעיון מימשו זאב ז'בוטינסקי ויוסף טרומפלדור, ואכן הוקמו מספר גדודים בהם שירתו יהודים. תרומתם של גדודים אלה למלחמה הייתה שולית, והם פורקו לאחר, אבל הייתה זו הפעם הראשונה בה הוקם גוף צבאי יהודי בעת החדשה, והניסיון שרכשו חיילי הגדודים שימש אותם אחר כך במחתרות ובהקמת צה"ל.

ז'בוטינסקי במדי הגדודים העבריים. המדים מוצגים במכון ז'בוטינסקי במצודת זאב בתל אביב (Wikipedia, מכון ז'בוטינסקי)

